

För berättaren Martin finns byn Frisa bara på sommaren. Den ligger ”halv- vägs till Nordpolen”, mitt inne i skogen och Martin bor i den om somrarna. När bondpojarna Bertil och Leif berättar om hur militärens bandvagnar kom till byn med mat genom vinterns höga snödrivor, har Martin svårt att tro dem. Bertil brukar ju överdriva. Ibland ljuger han också. Den här som- maren säger han, medan de sitter på sin speciella plats bland björksly och vildrosor uppe på Ekorrberget, att Andrew, som brukar bo i lillstugan på Sunne gård, blivit överkörd av en bil och dödad. Du hittar på, säger hans kusin Leif. Men sådant hittar man väl inte på? På hemvägen cyklar de förbi en överkörd igelkott. Kråkorna svärmar omkring den. Skitkråkor! skriker Martin medan han känner tårarna rinna. Några dagar senare sitter Bertil på Andrews sten uppe på Ekorrberget och täljer på en pinne. Den ska bli sylvass och stickas ner i botten av en fångstgrop. Med spetsen uppåt så att älgen som ska fångas ska spetsas på den. Martin försöker protestera, men det lönar sig inte. Lyckligtvis hamnar aldrig någon älg i gropan. När Bertil själv faller i den är det inte roligt längre. En dag kommer ett vykort från Andrew. Han är inte död. Inte överkörd heller. Redan nästa dag kommer han i sin pappas gula Folkvagn till lillstugan på Sunne. Andrew är nio år och Martin är tio. Tillsammans förbereder de sig för det stora skrattet, det som de ska skratta när Bertil får igen för lögnen. Det är en sommar i början av 1960-talet någon- stans i ett Norrland där det finns igelkottar och kråkor – och kanske vargar?